

37. סמליות בגורל האדם

לולא היו האנשים שקועים לחלוטין בצורכיהם ובהבלי היום-יום שלהם, אלא היו מקדישים מעט תשומת-לב ומתבוננים בעיון רב יותר גם בהתרחשויות הגדולות והקטנות בסביבתם, הרי שהיו מגיעים במהרה להכרה חדשה.

הם היו מתפלאים על עצמם ומתקשים להאמין, שיכלו להתעלם עד-כה בחוסר-מחשבה כזה מדבר כה ברור לעין.

וקיימות כל הסיבות לכך שיטלטלו ראשיהם כשהם מלאי רחמים-עצמיים.

בהתבוננות קלה בלבד יגלו לפתע עולם שלם המצוי בסדר מופתי, התרחשויות מלאות חיים ייפרשו לפנייהם, המאפשרות לזהות בבירור את הכוונתה הקפדנית של יד עליונה:

עולם הסמליות!

עולם זה מושרש עמוק בחלקיה האת'ריים של הבריאה, רק הקצוות החיצוניים ביותר מופיעים כשלוחות הניתנות להבחנה בעולם הארצי.

כמו ים הנראה רגוע לחלוטין על-פני השטח, שאת תנועותיו המתמשכות לא ניתן לראות, אולם אפשר להתבונן באדוות הגלים האחרונות המתנפצות אל החוף.

לאדם אין כל מושג על-כך, שעם מעט מאד מאמץ ותשומת-לב, באפשרותו לצפות בפעילותה של הקארמה, שהיא כה מכרעת עבורו ושהוא כה חושש מפניה.

יש באפשרותו להתוודע אליה, ואז הולכת ופוחתת עם הזמן הבעתה, המתעוררת לעתים בקרב אנשים חושבים, והקארמה מאבדת את כוח-ההפחדה שלה.

עבור רבים יכולה זו להיות דרכם אל העלייה, כאשר דרך ההתרחשויות הארציות הניכרות לעין, הם לומדים להכיר את החיים האת'ריים ויכולים לעקוב אחריהם, וכך, עם הזמן מתעוררת בהם הידיעה המוחלטת על קיומן ההכרחי וההגיוני של פעולות-הגומלין.

ואם הגיע אדם לכדי-כך, הריהו מציית להן אט-אט, צעד אחר צעד, עד שהוא מזהה את הכוח העצום, ההגיוני וחסר הפגמים של הרצון-האלוהי המודע בבריאה כולה, הן בעולם החומריות-הגשמית והן בעולם האת'רי.

ומאותו רגע ואילך הוא יתחשב ברצון זה וכיפיף עצמו אליו מרצונו החופשי.

המשמעות, תהיה עבורו שחייה בזרמי-הכוח שהשפעותיהם, כעת, תוכלנה להביא לו תועלת בלבד.

הדבר ישרת אותו משום שכעת יידע כיצד להתאים עצמו ולעשות בו שימוש נכון.

וכך תתעורר פעולת-הגומלין עבורו בצורה מיטיבה בלבד.

בחיוך יוכל אז לראות כיצד מגשימה עצמה כל מילה תנ"כית כלשונה, כיצד עקב אופייה הַיְלִידִי היא מבקשת לעתים להעמיד עצמה כמכשול לפניו, ואז מאיימת להפוך קשה עוד יותר, משום

שעל-פי תפישתו עד-עתה, היא דרשה ממנו לשעבד עצמו אליה.

הדרישה המתנשאת לציות, שאותה תפש כבלתי-נעימה, הופכת לנגד עיניו לכבוד הגדול ביותר שניתן להעניק ליצור כלשהו; למתנת-אל אמיתית הנושאת בחובה את האפשרות להתפתחותו העצומה של הכוח הרוחני, זה המאפשר השתתפות מודעת בבריאה המופלאה.

הביטויים:

"רק המשפיל עצמו ירומם", או שאדם חייב "להשתחוות בענווה בפני האל", כדי שיוכל להיכנס אל ממלכתו, שעליו "לציית", "לשרת" וכל שאר העצות התנ"כיות, דוחים כבר מראש את האדם המודרני בצורת הביטוי הפשוטה והילדית, אולם יחד עם זאת כה מתאימה, משום שהם פוגעים בגאווה, המצויה בתחום המודעות של הידע השכלי.

הוא אינו רוצה להיות מובל כעיוור, אלא מבקש להשתתף בכל בהכרה מודעת, כדי שיוכל לזכות בתנופה הגדולה הנדרשת מתוך ידיעה מוחלטת.

ואין בכך חוסר-צדק!

על האדם לעמוד בבריאה, עם המשך התפתחותו, במודעות גבוהה מזו שהיתה בידיו קודם לכן.

וכאשר יזהה בשמחה שהעצה שיועצים כל הביטויים התנ"כיים הפשוטים, הנשמעים כה זרים לאוזן של ימינו, היא בדיוק זו שבחר בה מרצונו-החופשי, מתוך הכרת חוקי-הטבע העוצמתיים, ובידיעה מוחלטת, אז כמו יוסר הכיסוי מעיניו.

הוא יעמוד נדהם נוכח העובדה שעד כה דחה את התורות העתיקות רק משום שחשבן לשגויות, ומעולם לא ניסה באמת לרדת לעומקן בצורה נכונה, ולהביאן לכדי התאמה ליכולת התפישה של היום.

אם ייאמר כיום:

"להשתחוות בענווה בפני האל", או "לאחר הכרה נכונה בעוצמתם של חוקי-הטבע, יש להפוך את תכונותיהם ופעולתם לשימושיים", הרי מדובר למעשה באותו הדבר.

האדם יכול להשתמש לצרכיו בכוחות הנושאים עמם את רצון האל, רק אם ילמד בדיוק, דהיינו – יכיר, ולאחר מכן יכוון עצמו על-פיהם.

לקיחתם בחשבון, או פעולה בתיאום עמם, אינם למעשה אלא כניעה להם, או כפיפות לכוחם!

לא לפעול כנגד אותם כוחות, אלא לנוע יחד עמם.

רק על-ידי התאמת רצונו לאופיים של הכוחות, דהיינו תנועה בכיוון זהה, יוכל האדם להשתמש בעוצמתם של כוחות אלו לתועלתו.

אין מדובר באילוץ-הכוחות, אלא בכפיפות-מתוך-ענווה בפני רצון-האל!

גם אם יכנה האדם דברים מסוימים בשם חוכמה או הישגי-ידע, לא ישנה הדבר במאום את העובדה שמדובר אך ורק ב"מציאת" השפעותיהם של חוקי-הטבע הקיימים, דהיינו - רצון-האל, דהיינו הכרתם, ובאמצעות הערכתם או על-ידי השימוש בהם הריהו "מכפיף" עצמו לרצון זה.

בדיוק זו היא הכניעה מלאה הענווה בפני רצון-האל, ה"ציות"!

ובעת אל הסמליות!

כל התרחשות בבריאה, בחומריות, חייבת לקבל את סיומה הנכון במחזור החיים שלה, או כפי שניתן לכנות זאת: חייב להיסגר מעגל.

לכן, על-פי חוקי-הבריאה, חוזר הכל אל נקודת ההתחלה, שרק שם ימצא סופו, דהיינו - הפתרון, או שיימחה ככוח פעיל.

כך הדבר בבריאה כולה, וכך הוא בכל התרחשות לגופה.

ומכאן נובעת פעולת-הגומלין המתחייבת, זו המושכת אליה, שוב, את הסמליות.

ומשום שכל הפעולות חייבות להסתיים במקום בו החלו, הרי שנובע מכך שכל פעולה חייבת להסתיים גם באותו סוג חומר שבו נוצרה.

דהיינו, מוצא את'רי חייב להסתיים באת'ריות, התחלה בחומריות-הגשמית מחייבת סיום בחומריות-הגשמית.

את האת'רי לא יוכלו אולי האנשים לראות, אולם את סיומה של כל התרחשות בחומריות-הגשמית הם מכנים "סמליות".

היא גלויה לעין עבורם, אולם לרבים חסר המפתח להבנתה, את נקודת-ההתחלה, שבמרבית המקרים מצויה בקיומה הקודם של חומריות-גשמית אחרת.

גם אם רוב רובן של ההתרחשויות בפעולת-הגומלין מתקיימות רק בעולם האת'רי, הרי שעדיין, הקארמה הפעילה לעולם לא תוכל להשתחרר במלואה כל עוד הסוף לא התרחש בצורה כלשהי בחומריות-הגשמית והיה גלוי בה לעין.

רק בעזרת תהליך גלוי-לעין התואם את פעולת-הגומלין, ניתן לסגור מעגל זורם, ואז יגיע השחרור המלא, אחת היא אם טוב או רע, אם הביא אושר או גרם כאב, אם נשא ברכה או מחילה בשחרורו, בהתאם לאופי האירוע הראשוני.

השפעה גלויה ואחרונה זו מייבט להופיע, באותו מקום בו נמצא המקור, דהיינו - אצל האדם שבעקבות התנהלותו גרם את תחילתה.

לא ניתן להימנע ממנה בשום מקרה.

אם בינתיים התחולל אצל האדם הנוגע בדבר שינוי פנימי כזה, שהעיר לחיים דבר-מה בתוכו, שהוא טוב מן ההתנהלות שהתקיימה אז, הרי שתגובת-הנגד לא תוכל לקנות לה אחיזה בתכונותיה.

היא לא תמצא עוד קרקע דומה אצל הנשמה השואפת כלפי מעלה, שהפכה מוארת ולפיכך אף קלה יותר, על-פי חוק המשקל הרוחני * (הרצאה מס' 6: גורל).

התוצאה הטבעית היא שההשפעה האפלה יותר מתערבבת כעת עם הסביבה המוארת יותר של האדם הנוגע בדבר, אליה היא קרבה, ועל-ידי כך מוחלשת עוצמתה במידה מהותית.

על-אף זאת, חוק המחזור ופעולת-הגומלין חייב להתגשם במלואו ובכוחו הפועל-מעצמו.

לא ניתן לבטל חוק-טבע כלשהו.

ולכן, פעולת-גומלין חוזרת של חוק בלתי-משנתנה, שהוחלשה בצורה זו, מחויבת אף היא להיות גלויה-לעין בחומריות-הגשמית, כדי להשתחרר ולהיעלם.

הסוף חייב לזרום חזרה אל ההתחלה.

אולם עקב הסביבה שהפכה מוארת יותר, לא יכולה עוד הקארמה האפלה של האדם הנוגע בדבר לגרום כל נזק, וכך, פעולת-הגומלין המוחלשת הזו תפעל רק על הסביבה הקרובה, ובאופן שיאפשר לאדם לעשות דבר מה מרצונו-החופשי, שאופיו תואם את תכונות פעולת-הגומלין החוזרת אליו.

ההבדל בינה ובין העוצמה המקורית של פעולת-הגומלין שנועדה עבור אותו אדם בזרם האפל החוזר, היא שבעת לא תוכל לגרום לו כל כאב או נזק, אלא ייתכן ואף תביא לו אושר.

אז מדובר בשחרור סמלי בלבד של קארמות קשות אחדות, אולם הן תואמות לחלוטין את החוקים בבריאה, הפועלים כך מעצמם בהתאם לשינוי במצבה של הנשמה.

ולכן, לעתים-קרובות הן אינן מגיעות כלל אל תודעתם של רוב האנשים.

כך משתחררת הקארמה, והצדק הבלתי-משנתנה בא לידי ביטוי ופועל עד הזרמים המעודנים ביותר.

במהלכים אלו על-פי חוקי-הבריאה, שהם מובנים מאליהם, טמונים מעשי-חסד כה עוצמתיים, כאלו שרק חוכמתו העליונה של הבורא יכולה לגרום לקיומם ביצירתו המושלמת.

קיימות השתחררויות סמליות רבות שאחרת היו תוצאות פעולות-הגומלין שלהן קשות!

ניקח דוגמה:

אדם שהיה פעם קשוח ושתלטני הביא על עצמו עקב תכונותיו אלו קארמה קשה כאשר רמס את זולתו, וזו סובבת חיה במחזור אופיו ומחוייבת לחזור אליו לאחר-מכן, באותה דרך, מועצמת פי כמה.

עם התקרבותה, אותה זרימה של תאוות-שליטה חסרת-מצרים, שלעתים קרובות הועצמה על-ידי חוק המשיכה של מין אל מינהו חודרת אל התחום האת'רי הסובב את האדם הנוגע בדבר, במידה כזו שהיא בעלת השפעה מכרעת על הסביבה החומרית הקשורה בו, ויוצרת כך יחסים המאלצים את אותו אדם, שהוא הגורם הראשוני, לסבול סבל זהה באופיו, אולם גדול פי כמה בממדיו, מזה אשר הסב הלה לאנשים בהם התעמר.

ואולם אם אדם כזה כבר הגיע בינתיים להכרה טובה יותר ובזכות מאמצים כנים זכה לעלות אל סביבה מוארת וקלילה יותר, הרי בכך ישתנה כמובן גם אופיה של ההשפעה האחרונה הזו.

דרך האופל הדחוס יותר החוזר אל אותו אדם, יחדור אורה של הסביבה החדשה, בהתאם לעוצמתו, ובהתאם לה אף תהפוך ההשפעה – פחות או יותר – לבלתי-מזיקה.

במקרה של עלייה גדולה במיוחד של אותו אדם שהיה כה שתלטני בעבר, דהיינו, במקרה של שיפור יוצא מגדר-הרגיל של האשם, ייתכן שההשפעה בפועל תבוטל לחלוטין, והוא יידרש רק באופן זמני לבצע דבר-מה שייתפש כלפי חוץ ככפרה.

נניח שמדובר באישה.

במקרה כזה, די יהיה אם היא תיטול פעם אחת מידי המנקה את המברשת ותדגים בפניה בצורה חברית כיצד יש לנקות את הרצפה.

אף שמדובר בתנועות בודדות מסוג זה, הרי הסמליות שבשירות הנמוך ביותר תספיק לשם כך. פעולה קצרה זו תפעיל שחרור, שחייב להתרחש באופן גלוי-לעין ומסוגל, על אף קלילותו, לשים קץ לקארמה כבדה.

באופן דומה, גם סידורו מחדש של חדר אחד בודד, יכול לסמל את סופו והסרתו של חוב, שכפרתו או תגובת-הנגד שלו היתה דורשת למעשה שינוי גדול, כואב ומכריע הרבה יותר.

דברים כאלו נובעים באופן מסוים מהשפעתה המוחלשת של תגובת-הנגד, ואף פעולות מקריות עשויות לעתים לשמש בצורה מיומנת להנחייה-רוחנית ולהוביל לשחרור.

כמובן שבכל אלו, התנאי המקדים הוא קיומה מראש של תנופה גדולה ובלתי-רגילה, וכן שינוי מצבה של הנשמה הכרוך באותה תנופה.

נסיבות שאותן לא יוכל האסטרולוג לקחת בחשבון, כמובן, ולכן לעתים-קרובות יגרום בתחזיותיו לדאגות מיותרות ולעתים אף לפחד, שעוצמתם בלבד תגרור אחריה התרחשויות בלתי-נעימות או אף תיצור חדשות, שייראו כלפי חוץ כאילו הגשימו את התחזיות, ואשר ללא אותו פחד היו מתבררות כשקריות.

ואולם במקרים כאלו פתח האדם הנוגע בדבר בעצמו, בפחדיו, את שערי מעגל-האור המקיף אותו.

ובמקום בו הוא עצמו הושיט את ידו ופרץ את מעטפת ההגנה, לא ניתן יהיה לסייע לו משום כיוון. רצונו האישי בלבד ניפץ כל הגנה, מפנים כלפי חוץ, בעוד בלא רצונו העצמי לא יכול היה לחדור דבר מן החוץ פנימה דרך האור המקיף אותו.

וכך, החמלה הקטנה ביותר שיביע אדם כלפי זולתו, השתתפות אמיתית בכאבו של אחר, מילה ידידותית אחת בודדת, תעוצב לכדי שחרור סמלי של קארמה, מרגע שבפנימיותו מתקיימת כבר הקרקע האמיתית לפעולה של רצון טוב.

דבר זה חייב להיות תנאי-מקדים, כמובן, אחרת לא ניתן לדבר על שחרור סמלי, משום שכל זרימה חוזרת תפעל במלואה, בכל הקשר אפשרי.

אך מרגע שהתיישב באדם רצון אמיתי לעלות, הוא יוכל לראות, במהירות רבה, כיצד סביבתו הופכת חיה יותר ויותר מרגע לרגע, כאילו כל הדברים האפשריים ניצבים אמנם על דרכו, אולם כולם מסתיימים בטוב.

והוא אף מסוגל לזהותם.

ובסופו של דבר מגיע הרגע, בו משתכן בו רוגע, או שכל ההתרחשויות הניתנות להבחנה משמשות בבירור גם לתנופה ארצית כלפי מעלה.

זהו המועד בו הסתיימו כל השחרורים.

בהודיה מאושרת יוכל אז ליהנות מן המחשבה שכל אשמתו הוסרה מעליו, אשמה שהיתה עלולה, אחרת, לגרום לו סבל קשה.

ואז יהיה עליו לעמוד על המשמר ולדאוג שכל סיבי-גורלו, אותם הוא טווה מחדש באמצעות רצונו ושאיפותיו, יהיו לטוב בלבד, כדי שרק טוב יפגוש בו מעתה.

